

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 13 (319)
2018. gada
8. jūlijs

Enciklikai Humanae Vitae – 50

1968. gada 25. jūlijā svētais pāvests Pāvils VI parakstīja vienu no svarīgākajām enciklikām par laulāto mīlestības atvērtību cilvēka dzīvībai.

Humanae Vitae (HV) izskaidro vienu no būtiskajiem aspektiem cilvēka aicinājumā uz laulību un konkrēto svētuma ceļu, kas no tā izriet. Saņēmuši mīlestības dāvanu, vīrs un sieva aicināti pilnībā atdoties viens otram. Tikai šādi laulātie atbilstoši mīl viens otru, vienojoties vienā miesā un veidojot īsti personīgu kopību. Pateicoties Svētajam Garam, kas tiek dots sakramentā, laulātie spēj sasniegt savā dzīvē atbilstošu mīlestību un kopību.

Laulāto pašatdevē nešķirami ietverta iespēja līdzradīt jaunu cilvēka dzīvību. Laulāto mīlestībai ir savs veids kā nodoties tālāk un izplatīties, proti, bērnu ieņemšanā. Tā ir ne tikai līdzība, bet arī līdzdalība Dieva mīlestībā, kad Dievs vēlas sevi dāvēt, izraisot cilvēka dzīvību. Kad šajā komunikācijā tiek kavēta prokreācija, tad tiek noliegta patiesība par laulāto mīlestību, ar kuru tiek nodota tālāk šī Dieva dāvana: „Lai misija dzīvības

izraisīšanā nebūtu pakļauta cilvēku patvaļīgai gribai, tad nepieciešami jāatzīst nepārvarami ierobežojumi iespējam cilvēkam dominēt pār savu ķermeni un tās funkcijām; šos ierobežojumus nevar likumīgi pārsniegt nekāds cilvēks, nedz privāts indivīds, nedz kāds ar autoritāti” (HV, n. 17).

Šis ir būtiskais kodols Pāvils VI mācībai laulāto labā. Sv. Jānis Pāvils II savukārt izcēla šīs mācības antropoloģisko un morālo pamatu.

Bērni tad tiek atzīti kā īsta dāvana, kas jāpieņem atbildīgi un nesavtīgi Dieva priekšā, jo Dievs ir pirmais avots cilvēka dzīvībai. Tā ir piekrišana mīlestības

skaistumam, kas noteikti ietver pateicību gan no vecāku puses, saņemot dāvāto bērnu, gan no paša bērna puses, zinot, ka viņa dzīvība izriet no tik lielas un pieņemošas mīlestības.

Protams, laulāto izaugsmē var veidoties nopietni apstākļi, kas liek saprātīgi ieturēt intervālus starp dzemdībām vai pat tās pārtraukt. Un šeit laulāto dzīvei svarīgi zināt dabiskos ritmus par sievietes auglību.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 8.jūlijs.

Parastā Liturģiskā laikposma 14.

Svētdiena.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

09.15 ML – Marijas Leģions Svētdienas skolas telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par + Viktoriju Lempu

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

18.30 Sv. Mise

Pirmdiena, 9.jūlijs

8.00 Sv. Mise

Otrdiena, 10.jūlijs

8.00 Sv. Mise

15.30 -17.30 Grēksūdze

19.00 Sv. Mise onkoloģijas centrā

Trešdiena, 11.jūlijs. Sv. Benedikts, abats, Eiropas aizbildnis. Svētki.

8.00 Sv. Mise

Ceturtdiena, 12.jūlijs

8.00 Sv. Mise

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise jauniešiem. Piedalās ansamblis „Effata”

Piektdiena, 13.jūlijs

8.00 Sv. Mise

Jēzus Sirds litānija

12.00 Laulības

Sestdiena, 14.jūlijs

8.00 Sv. Mise

12.00 Laulības

14.00 Laulības

Svētdiena, 15.jūlijs.

Parastā Liturģiskā laikposma 15.

Svētdiena.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

09.15 ML – Marijas Leģions Svētdienas skolas telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise

15.00 Sv. Mise (bērniem)

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise

Pirmdiena, 16.jūlijs.

Vissvētākā Jaunava Marija – Karmela kalna Dievmāte. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise

Otrdiena, 17.jūlijs

8.00 Sv. Mise

15.30-17.30 Grēksūdze

18.00 Sv. Mise adorācijas kapelā par labdariem

Trešdiena, 18.jūlijs

8.00 Sv. Mise

Ceturtdiena, 19.jūlijs

8.00 Sv. Mise

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise jauniešiem

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles garīdznieku kontaktālrūni

Sv. Jēkaba katedrāle:

tālr. 67326419

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

tālr. 67224314, mob. 27001445

Pr. Valters Vārpsalietis, vikārs:

mob. 25920913

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

Piektdiena, 20.jūlijs

8.00 Sv. Mise, Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 21.jūlijs

8.00 Sv. Mise

18.00 Sv. Mise dziedināšanas

dievkalpojums

Svētdiena, 22.jūlijs. Parastā Liturģiskā laikosma 16.svētdiena. Sv. Jēkaba dienas svinības. Dievnama iesvētīšanas gadadiena. Draudzes svētki. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

9.15 ML – Marijas Leģions Svētdienas skolas telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise

15.00 Sv. Mise (bērniem)

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise

*Ziedojami tiek vākti pāvesta vizītes vajadzībām.***Pirmdiena, 23.jūlijs. Sv. Brigita, mūķene, Eiropas aizbildne. Svētki.**

8.00 Sv. Mise

Otrdiena, 24.jūlijs

8.00 Sv. Mise

15.30 -17.30 Grēksūdze

18.00 Sv. Mise slimnīcā „Biķernieki”

Trešdiena, 25.jūlijs. Sv. Apustulis Jēkabs. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Pēteri Viguli

Ceturtdiena, 26.jūlijs.**Sv. Joahims un Sv. Anna, V. J. Marijas vecāki. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise

Piektdiena, 27.jūlijs

8.00 Sv. Mise, Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 28.jūlijs

8.00 Sv. Mise

11.00 Kristības

Svētdiena, 29.jūlijs.**Parastā Liturģiskā laikosma 17. Svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

09.15 ML – Marijas Leģions Svētdienas skolas telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise

15.00 Sv. Mise (bērniem)

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise

Enciklikai Humanae Vitae – 50*(turpinājums no 1.lpp)*

Novērojuma metodes, kas ļauj laulātajiem noteikt auglības periodus, ļauj tiem īstenot Radītāja gudri ierakstīto cilvēka dabā, neizjaucot dzimumatdeves integrālo nozīmi. Šādi, laulātie var respektēt pilnīgo patiesību par savu mīlestību, tie spēj savas mīlestības izpausmi pieskaņot šiem ritmiem, neko nemazinot pilnīgajā pašatdevē, kuru pauž šī vienotība miesā.

Acīmredzot, tas prasa nobriedumu mīlestībā, kas nav uzreiz iegūstams, bet ietver dialogu, abpusēju klausīšanos, kā arī pašu seksuālās tieksmes pārvaldīšanu tikumības izaugsmē. Pāvils VI aicināja zinātniekus vairāk izziņāt dabiskās metodes cilvēka auglības kontrolei un iespējamās neauglības pārvarēšanai (sal. HV, n. 24). Pašlaik, pateicoties progresam bioloģiskās un medicīniskās zinātnēs, cilvēkam pieejami aizvien iedarbīgāki terapeitiski resursi; bet viņš var arī iegūt jaunus spēkus, ar neparedzamām sekām,

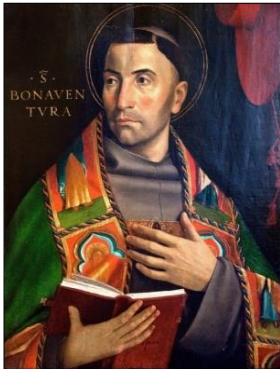
pār cilvēka dzīvību pašos sākumos un tās pirmajos etapos.

Kāpēc pasaulei un tik daudziem ticīgiem grūti izprast Baznīcas mācību, kas izskaidro un aizstāv laulāto mīlestības skaistumu dabiskā izpausmē? Protams, bieži visvieglākie liekas tehniski risinājumi svarīgos cilvēciskos jautājumos. Šie risinājumi īstenībā apslēpj pamatjautājumus par cilvēka seksualitātes nozīmi un vajadzību atbildīgi to pārvaldīt, lai tās prakse kļūtu par izpausmi personīgai mīlestībai. Kad iet runa par mīlestību, tehnoloģijas nevar aizvietot brīvības nobriedumu.

Baznīca pastorāli rūpējas par laulībām un ģimenēm, cenšas laulātiem palīdzēt izprast brīnišķo plānu, kādu Dievs ierakstījis cilvēka fizioloģiskajos procesos, pieņemt visu, ko ietver īsts nobrieduma process.

Svētajam Bonaventūram –

800

Džovanni no Fidancas, kas vēlāk kļuva par brāli Bonaventūru, kuru Baznīca piemin 15. jūlijā, pavadīja savu bērnību un pusaudža

gados Banjoredžo pilsētiņā; tad sekoja sv. Franciskam, kuram izrādīja īpašu pateicību, jo, kā rakstīja, Francisks „viņu paglāba no nāves skavām” bērnības gados (*Legenda Maior, Prologus, 3, 3*) un paredzēja viņam „*bona venture*” (labu iznākumu). Savas domas bagātībā sv. Bonaventūra var piedāvāt skaidrojumus,

kuri joprojām noderīgi un ar kuriem var tuvoties Vatikāna II koncila dokumentiem, lai tajos meklētu atbilstošas atbildes uz daudziem mūslaiku jautājumiem.

Rūpēs par cilvēces pestīšanu, kas motivēja koncila tēvus, virzot viņus risinājumu meklējumos daudzām sava laika problēmām, bija tikpat dzīvas sv. Bonaventūras sirdī, kad viņš sastapa sava laika cilvēku cerības un sāpes. Tā kā ar laiku maiņām nemainās pamatjautājumi, kurus cilvēks nes savā sirdī, tad šī serafiskā doktora sasniegtās atbildes palikušas būtiski pielietojamas arī mūsu dienās.

Jo īpaši noderīgs palicis darbs *Itinerarium mentis in Deum*, kuru sv. Bonaventūra sacerēja 1259. gadā. Lai gan tas vada mistiskās teoloģijas augstumos, tomēr šis teksts uzrunā arī visus kristiešus par to, kas būtisks viņu dzīvēs. Visu mūsu darbību galīgajam mērķim jābūt kopībai ar dzīvo Dievu. Tātad, arī Vatikāna II koncila tēviem galīgais nolūks visiem atsevišķajiem aspektiem Baznīcas atjaunotnē bija vest ticīgos pie dzīvā Dieva, kas atklāts Jēzū Kristū.

Nav viegli izpaust plašo filozofisko, teoloģisko un mistisko mācību, kādu atstājis sv. Bonaventūra. Vispirms viņš bija nenogurstošs Dieva meklētājs, sākot no studiju laika Parīzē līdz nāvei. Savos rakstos viņš norāda ejamo ceļu. „Ja jau Dievs ir augšienē”, viņš rakstīja, „tad prātam jāceļas pie viņa visiem spēkiem” (*De Reductione Artium ad theologiam, n. 25*). Šādi viņš ieskicē ticībai nepieciešamo ceļu, kurā nepietiek „lasīt bez svaidījuma, prātot bez dievbijības, pētīt bez apbrīnas, būt piesardzīgam bez prieka, būt ekspertam bez godbijības, zināt bez mīlestības, būt saprātīgam bez pazemības,

studēt bez Dieva žēlastības, runāt bez Dieva iedvesmotas gudrības” (*Itinerarium Mentis, Prologs 4*). Šis šķīstīšanās ceļš ietver visu personu, kas caur Kristu tiecas uz Trīsvienības pārveidojošo mīlestību. Tā kā Kristus, vienmēr Dievs un vienmēr cilvēks, ar savu žēlastību dara ticīgos par jaunu radību, tad Dieva klātbūtnes izpēte kļūst par Viņa apceri dvēselē, „kurā viņš mājō ar savas neaptveramās mīlestības dāvanām” (turpat IV, 4), lai beigās tiktu iekļauts Viņā. Līdz ar to, ticība ir mūsu prāta spēju pilnveidojums un līdzdalība Dieva zināšanās par sevi un pasauli; cerību piedzīvojam kā sagatavošanu uz satikšanos ar Kungu, kas piepildīs to draudzību, kas jau mūs vieno ar viņu. Un mīlestība ievada mūs dievišķā dzīvē, ļaujot redzēt visus cilvēkus kā brāļus, atbilstoši mūsu kopīgā debesu Tēva gribai.

Sv. Bonaventūra bija ne tikai Dieva meklētājs, bet arī serafisks dziedātājs par radību, kas, sekojot sv. Franciskam, mācījās „slavēt Dievu visās un caur visām radībām”, kurās „atspīd Radītāja visvarenība, gudrība un labestība” (ibid, I, 10). Sv. Bonaventūra stāda priekšā pozitīvu skatījumu uz pasauli, Dieva mīlestības dāvanu cilvēkiem: Viņš tajā atzīst atspulgu visaugstākajam Labumam un skaistumam, kas, sekojot sv. Augustīnam un sv. Franciskam, apgalvo mums, ka tas ir pats Dievs. To visu mums devis Dievs. No viņa kā sākotnējā avota plūst patiesība, labestība un skaistums. Tāpat kā pa trepes kāpnēm, cilvēks kāpj pie Dieva, līdz sasniedz un gandrīz iegūst visaugstāko Labumu un viņā atrodam mūsu prieku un mieru. Cik noderīgi būtu, ja arī šodien mēs atklātu no jauna radības skaistumu un vērtību Dieva labestības un skaistuma gaismā! Kā piezīmēja sv.

Bonaventūra, Kristū pats universs var atkal būt par balsi, kas runā par Dievu un ļauj izpētīt viņa klātbūtni; mudina godāt un cildināt viņu visā (sal. ibid. I, 15). Šeit uztveram garu no sv. Franciska, ar kuru mūsu svētais dalījās mīlestībā uz visām radībām.

Sv. Bonaventūra bija cerības vēstnesis. Skaistu cerības tēlu atrodam vienā no viņa Adventa homilijām, kur viņš salīdzina cerības kustību ar putna lidošanu, kad tas izpletis spārnus iespēju robežās un izmanto visus spēkus to kustīšanai. Savā ziņā tas dara visu sevi par kustību, lai paceltos augšā un lidotu. Cerēt nozīmē lidot, saka sv. Bonaventūra. Bet cerība pieprasa, lai visi mūsu locekļi kļūtu par kustību un tiektos uz īsto mūsu esības augstumu, uz Dieva apsolījumiem. Sv. Bonaventūra apgalvo, ka tam, kas cer, „vajag pacelt savu galvu, vērst uz augšu savas domas, uz mūsu eksistences augstumiem, proti, uz Dievu” (*Sermo, XVI, Dominica I Adv.*). Lai šī jubileja tuvina mūs Dievam patiesā cerībā!

Pie mātes Marijas

Gatavojoties svinēt Dievmātes svētkus 15. augustā, piedāvājam fragmentus no bīskapa Julijana Vaivoda uzrunas Aglonā pirms 50 gadiem.

Iespējams, ka bērna dienās mēs vairākas reizes dienā izrunājam vārdu „mamma”, saukdami savu miesīgo māti tādā vai citādā vajadzībā. Mazotnē bērnam vai uz katra soļa vajadzīga mātes palīdzība. Bet pieaugušais katolis noteikti ne mazāk reizes dienā piesauc Marijas vārdu, kā savas miesīgās mātes vārdu. Taču katrā uztraukumā un bailēs mūsu pašu mātēm pirmais teiciens bija: „Jēzus, Marija!” un to piesavinājās arī bērni,

līdzko sāka runāt. Cik viegli bērni piesavinās tamlīdzīgus izsauceņus. Lieku reizi es pārlicinājos vēl šogad. Mazs knēvelis, kas prata tikai vārdus „mamma, papa”, kad viņu atrāva no kādas neatļautas nodarbības, pēkšņi iesaucās – „Ak Dievs!” jo bija novērojis, ka mājas sievietes tā mēdz reizēm iesaukties.

Vai tad brīnums, ka mēs katoļi, ja ne katreiz balsī, tad vismaz domās, piesaucam Jaunavu Mariju katrā uztraukumā. Un tā visu dzīvi un sevišķi nāves stundā saucam palīgā kā savu miesīgo māti, tā arī garīgo māti – Jaunavu Mariju.

Piemērs: Desmit gadus atpakaļ es stāvēju pie mirstošas pensionētas skolotājas nāves gultas pēc pasniegšanas pēdējo Svēto Sakramentu. Un līdz nāvei neaizmirsīšu to iespaidu, kādu pārdzīvoju dzirdēdams viņas pēdējo saucienu: „Mamma, Jēzus, Marija!” Mirēja pati bija ne tikai māte, bet arī vecmāte saviem bērnu bērniem, bet vissvarīgākā un grūtākā brīdī palīgā sauca, kā miesīgo, sen mirušo māti, tā garīgo māti – Jaunavu Mariju.

Tautas kultūras tradīcijas arī tagad lielā cieņā pie mums. Tās tiek izceltas un propagandētas literatūrā, mākslā un sadzīvē. Kāpēc lai mēs ticīgie aizmirstu vai atstātu mūsu garīgās dzīves tradīcijas? Tās vēl vecākas par daudzām laicīgā satura tradīcijām.

Vissvētākās Jaunavas Marijas vārds ienāca mūsu zemē reizē ar kristīgo ticību vairāk kā 700 gadu atpakaļ. Pirmā bīskapa katedrāle mūsu Rīgā veltīta Jaunavai

Marijai un nevienā senlaiku Rīgas baznīcā netrūka viņas godam veltīta altāra, kā tā netrūkst šodien nevienā mūsu zemes lielākā katoļu dievnamā – un ne tikai mūsu zemes; tā ir visā pasaulē.

Mums un mūsu zemei vēl ir īpašas un ļoti senas saites ar Vissvētāko Jaunavu Mariju. Kad 1964. gadā es ierados Romā uz Vatikāna II koncilu un pirmo reizi manā mūžā gāju pie pāvesta kā jaunkonsekrētais bīskaps, manu uzmanību saistīja uz koridora sienas pāvesta pilī uzzīmētas milzīgas kartes. Uz vienas no

tām es atradu vārdu „Rīga” un uz visas mūsu zemes kartes lieliem burtiem rakstīts: „Terra Mariana” – Māras zeme. Tāds vārds mūsu zemei dots no tā laika, kad pirmais kristīgais latviešu kunigaitis Kaups bija ieradies ar padevības vizīti pie pāvesta Romā.

Lūk, tik veca Vissvētākās Jaunavas Marijas godināšana mūsu zemē, cik veca ir kristīgā ticība.

(Turpinājums sekos)

Reģistrācija Svētajai Misei ar pāvestu Francisku Aglonā

*Reģistrācija pie dežurantes
no 8. jūlija līdz 19. Augustam*

*Ieejas kartes varēs saņemt pie
dežurantes no 9.septembra
Reģistrēties var arī internetā
www.PavestsLatvija2018.lv*

*Tikšanās ar vecajiem ļaudīm
katedrālē paredzēta ierobežotam
skaitam ar īpašiem ielūgumiem.*

LATVIJAI UN BRĪVĪBAI

Reiz kādam zemniekam bija septiņi dēli. Agrāk, īpaši katoliskajās zemēs, to neuzskatīja par retumu, un tēvs sevī priecājās un lepojās. «Māt!», — viņš dažkārt teica savai sievai. «Ja mūsu dēli un viņu pēcnācēji būs tikpat laimīgi kā mēs, tad jau piektajā paaudzē tie pārpildīs visu mūsu novadu.»

Taču sūrā ikdiena to nebija lēmusi: vecāko dēlu mežā nosita koks, trīs vidējos pieveica tolaik vēl nedziedināmā sērga, un piekto saplosīja satrakota vērsa ragi; dzīvajos palika tikai divi — jaunākie. Pagalam satriektais tēvs vairs neatguva prieka līdz savam mūža galam, kaut sieva to bieži mierināja: «Neskumsti, tēv, pārlieku: ja Dieviņš svētīs Pēteri un Jāni, tad mūsu dzimta neiznīks».

Dieviņš to arī darīja: mirušo brāļu un vecāku vietā viņš sūtīja Pēterim četrus un Jānim trīs bērnus. Varbūt šī svētība būtu bijusi vēl lielāka, ja vien tēvu zemei neuzbrāztos karš. Tas aizrāv a Pētera ģimeni svešumā, kur tā pazuda bez miņas, kamēr viņa brālis ar savējo aizgāja bojā turpat dzimtenē; nāvei izbēga vienīgi Jāņa vecākais dēls.

Ja tā būtu pasaka — septiņu dēlu tēvs piecēlts no kapukalniņa, ņemtu pie rokas savu mazdēlu Austri un vestu to atpakaļ uz dzimtajām mājām, sacīdams: «Tu esi palicis vienīgais mūsu dzimtā, bet nedrīksti palikt pēdējais. Kop savas tēva mājas un turpini mūsu dzimtu, — varbūt tev laimēsies tas, ko es biju iecerējis..»

Tomēr pasaka, diemžēl, tā nav, un realitāte izrādījās savādāka: Austrim neviens nekā neteica, un viņš pārdeva savas tēva mājas, lai dots uz ārzemēm. Kļūvis par izglītotu vīru, viņš apņēma sev sievu, tomēr bērnu – ne savējo, nedz adoptēto - tiem nebija.

Tā nav tikai vienas dzimtas traģēdija, — Latvijā tādu ir daudz; bet daudz mums ir arī tādu dzimtu, kas iznīkušas bez nelaimju, sērgu, vardarbības vai citu ārējo apstākļu

vainas — tikai tādēļ vien, ka ne visi šo dzimtu paaudžu locekļi pilnam izpratūši un apzinājušies cēlo dabisko likumu, kuru atgādina pāvesta Pāvila VI enciklika *Humanae Vitae*: tam, kas dzīvību mīlestībā saņēmis, ir pienākums arī to patiesā mīlestībā dot, lai laulāto kopība būtu atvērta dzīvībai.

Mūsu dzīvā spēka balance pēdējos gadu desmitos bijusi pasīva — radies dzimstības deficīts, kas mūs no pieaugošas padarījis par iznīkstošu tautu. Tā ir baiga patiesība, ko nedrīkstam noklusēt vai nedzirdēt Latvijas simtgadē, un mums jāzina arī tas, ka, līdzšinējam stāvoklim turpinoties, “nāves kultūra” aizvien izvēršas.

Nožēlojami būtu sacīt: «Kāda man daļa par to, kas notiks nezināmā nākotnē? Dzīvoju tikai šai dienai.» Mums būtu jādomā par tautas nākotni, vēlot Latvijai “saules mūžu” aizvien pieaugošā labklājībā. Bet lai tas varētu arī piepildīties — domāšanas un vēlējumu vien nepietiek - mums jābūt arī darītājiem, ieklausoties Pāvila VI pravietiskajā vēstī. Tas gan pašiem nav tik viegli. Vajadzīga Dieva žēlastība saprast, pieņemt un ieviest attiecībās “dzīvības kultūru.”

Bērniem svētītas ģimenes apgādāšana, kopšana un audzināšana prasa ļoti daudz; tā prasa atteikšanos no vieglām, bezrūpju dienām un personīgām ērtībām, tā prasa lielu pašuzturēšanos un neatlaidīgu darbu, sīkstu izturību un pacietību, pašsavaldīšanos un iecietību, — visu to, kā mūsu senčiem bijis gana, un kā mums arī tagad nevajadzētu un nedrīkstētu trūkt. Bet toties — daudz bērnu ģimenes ir tautas mūžīgās dzīvības avots, kura skaidrā veldze tā sargātājiem dod daudz vairāk prieka nekā to savā bezbēdīgajā dzīvē gūst vientulis, kam mūža vakars pienāk rūgts kā mieles.

Renovēlam to nevienam, un aicinām katru, kas cīnās ar savām egoisma izpausmēm: kļūsim ikviens savas tautas un valsts nākotnes kaldinātājs, mazāk domāsim tikai par sevi egoistiskā individuālistiskā, bet vairāk dzīvosim kopējam labumam un praktizēsim kristīgu solidaritāti, lai latvieši no izmirstošas atkal

kļūtu par pieaugošu tautu; celsim godā daudz bērnu ģimenes, sniegsim tām morālo un arī iespējamo materiālo atbalstu un gādāsim, lai jaunā paaudze varētu izaugt garīgi un fiziski stipra.

Šo ļoti svarīgo un neatliekamo uzdevumu godam veicot, būsim pildījuši arī savu pienākumu pret atjaunoto Latviju, kuras plašais pārbūves darbs gaida daudz čaklu roku un dedzīgu siržu. Lai dzīvības kultūra raksturo Latvijas attīstību un patiesas brīvības pieredzi!

Sv. Jēkaba Katedrāles svētceļojuma Rīga – Aglona maršruts

31.jūlijs - Rīga – Baltezera luterāņu baznīca (19 km)

1.augusts - Baltezera luterāņu baznīca – Ropaži (26 km)

2.augusts - Ropaži – Mālpils (27 km)

3.augusts - Mālpils – Taurupe (31 km)

4. augusts - Taurupe – Jumurda (34 km)

5.augusts - Jumurda – Madona (35 km)

6.augusts - Madona – atpūtas diena

7.augusts - Madona – Barkava (30 km)

8.augusts - Barkava – Nagļi (27 km)

9.augusts - Nagļi – Dricāni (22 km)

10.augusts - Dricāni – Ozolmuiža (23 km)

11.augusts - Ozolmuiža – Kaunata (32 km)

12.augusts Kaunata – Andrupene (22 km)

13.augusts - Andrupene – Aglona (29 km)

Svētceļojums 2018

Rīga, 31.07. (Sv. Jēkaba katedrāle) –

Aglona

Tēvs zina, ka tas vissjums ir vajadzīgs” (Mt 6, 32)

TĒMA: Dievišķā apredzība un cilvēka brīvība (atziņas no Romano Guardini, 1885-1968)

Vai tici, ka Tev ir dots vairāk, nekā spēj iedomāties? Tev ir dots viss! Ieraugi to, kas Dievam plānā priekš Tevis, un tici, ka notiks tas, ko pašlaik vēl neredzi! Nepaliec ikdienā, bet nāc ar mums!

Svētceļojumā lasīsim Bībeli, klausīsimies Dievā caur klusumu un lekcijām, slavēsim, lūgsim par mūsu zemi, kā arī gatavosimies pāvesta Franciska atbraukšanai! Būs žēlsirdības un Svētā Gara izliesanās vakari – saņemsim personiskas dāvanas no Dieva. Dievs atklās brīnumu katram no mums un mūs dziedinās!

Ņem līdzi draugus no Latvijas un ārzemēm – palīdzēsim visu saprast! Vēl mēs pērsimies pirtī, peldēsimies ezerā un baudīsim dažādu vietu kultūru un stāstus. Visur nakšņosim telpās. Droši vari pievienoties pašā sākumā vai jebkurā citā svētceļojuma dienā!

Līdzi jāpaņem: ērti iešanas apavi – vislabāk dubultā, lietus mētelis, galvas sega pret sauli, guļammaiss un matracītis, kā arī maiņas apģērbs, higiēnai nepieciešamās preces un medikamenti. Dalības maksa: 50 eiro, tajā iekļauta ēdināšana 3 reizes dienā (taču lai finanses nav šķērslis; problēmu gadījumā sazinies iepriekš).

Kontaktinformācija un reģistrācija:

tālr.nr.29966227(Gunta),svetcelojumskat@gmail.com vai Facebook– Svētceļojums

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: Pr. P. Kļaviņš

Datorsalikums: Inga

Metiens: 550 eks.

www.jekabakatedrale.lv